

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219010372
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8219010372.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom 12.02.2020 v trestnej veci proti obžalovanej C. Y. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. OT/33/2019 zo dňa 02.10.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku **z a m i e t a** odvolanie obžalovanej C. Y..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovanú C. Y. vinnou z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 23.07.2019 v čase okolo 12,00 hod. v obci E., okr. J., vošla na neoplotený pozemok rodinného domu s popisným číslom XXX, ktorého majiteľom je I. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX, okr. J., pristúpila ku dvojkrídlovým neuzamknutým ale zatvoreným garážovým dverám uvedeného rodinného domu, tieto si otvorila a cez ne vošla dnu a to bez vedomia a súhlasu majiteľa rodinného domu, následne cez schodište vyšla do chodby domu a cez chodbu do spálne, kde ju prichytil syn majiteľa domu T. T., ktorému uviedla, že sa len prišla opýtať, či nemajú na predaj starú práčku a následne z rodinného domu opäť cez garáž odišla preč, pričom nespôsobila pre poškodeného I. T. žiadnu škodu na majetku.

Za to jej podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona, § 37 písm. m) Tr. zákona, § 38 ods. 4 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona ju na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podala ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, obžalovaná odvolanie, ktoré následne v opakovaných podaniach aj odôvodnila. V dôvodoch odvolania uvádza, že sa cíti byť nevinná, pretože ona kradnúť nešla, išla sa opýtať len o pračku. Pán T. a jeho syn krivo svedčili a klamali, to, čo hovorili, si vymýšľali, ona žiadne skrine, ani spálňu nevidela, stála len na chodbe, nič nehľadala. Nemala žiadnu tašku, iba kabelku a mladému T. sama ukázala svoj občiansky. Žiada, aby jej nebol ukladaný nepodmienečný trest, pretože taký trest nevydrží, zblázni sa, má chorého syna, ten bol operovaný na hlavu, teraz dostal infarkt a nemá sa kto o neho starať. On je slobodný a dcéra, ktorá pri nej býva, je operovaná, nevládze nič robiť, má deti a o všetko sa musí starať ona. Žiada preto, aby jej bol uložený prípadne prísnejší podmienečný trest, prípadne trest povinnej práce, keďže ona tam naozaj nešla kradnúť, len sa opýtať o práčku.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd na verejnom zasadnutí (ktoré vykonal v neprítomnosti obžalovanej, keďže upovedomenie o termíne verejného zasadnutia jej bolo riadne a včas doručené, z účasti na ňom sa neospravedlnila, ani nežiadala verejné zasadnutie odročiť) napadnutý

rozsudok v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkávané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je možné považovať za dôvodné.

V posudzovanej veci bolo v konaní pred súdom prvého stupňa, podľa názoru krajského súdu, vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo pre správne zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie potrebné. Vykonané dôkazy prvostupňový súd postupom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku vyhodnotil a takýmto spôsobom dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom.

Aj napriek tomu, že obžalovaná svoju vinu popiera, je i podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na obsah vykonaných dôkazov možné urobiť nepochybný záver o tom, že skutok tak, ako je ustálený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal a že ho obžalovaná spáchala.

Obžalovaná napokon ani nepopiera, že do domu poškodeného išla. Nepopiera, že tam vošla cez garážové dvere, ktoré neboli uzamknuté. Jej obrana spočíva len v tom, že ona do domu nešla s úmyslom kradnúť, ale len sa opýtať, či nemajú predať práčku.

V tomto smere je vo vzťahu k výpovediam obžalovanej pri popise udalostí potrebné poukázať na rozpory v jej výpovediach, na ktoré napokon poukazuje aj prvostupňový súd, keďže vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla, že do domu vošla garážovými dverami, pretože vchodové dvere si nevšimla a keď vošla dnu, buchla dverami a vtedy po schodoch zišiel nejaký chlapec, ktorého sa opýtala, či je doma jeho mama a či nemajú predať práčku, na čo jej tento chlapec povedal, že mama doma nie je a že práčku predať nemajú, na čo mu ešte ona dala svoj občiansky preukaz pre prípad, že by ju potrebovali nájsť a ak by tam bola kradla, určite by mu občiansky nedávala. V prípravnom konaní, a napokon aj pred sudkyňou po podaní obžaloby, však uvádzala, že potom, čo si otvorila zatvorené, ale neuzamknuté dvere, asi do garáže, vyšla po schodoch hore do domu na takú chodbu, tam buchla dverami a keď vyšiel mladý chlapec, pýtala sa ho, či nemajú rodičia predať starú práčku. On jej povedal, že nemajú, ona mu ukázala veci z tašky, že nič nezobrala a potom mu ukázala aj občianku, aby si nemyslel, že dačo ukradla, a že keď tak ju policajti nájdu.

Už samotnou svojou výpoveďou v prípravnom konaní teda obžalovaná vyvracia svoje vlastné odvolacie námietky v tom smere, že žiadnu tašku nemala a pokiaľ to poškodený resp. jeho syn majú tvrdiť, tak že klamú a vymýšľajú si.

Bez ohľadu na rozporné tvrdenie obžalovanej o tom, v ktorej časti domu sa nachádzala v čase, keď sa mala stretnúť so synom poškodeného, sú jej tvrdenia vyvrátené výpoveďou svedka T. T. a napokon aj svedka I. T., ktorému o týchto skutočnostiach syn T. hovoril.

Z výpovede svedka T. T. vyplýva, že keď bol v uvedený deň doma a sedel pri počítači, začul ako vrzgajú skrine v spálni, ako keby ich niekto otváral. V tom čase bol doma sám, a keďže vedel, že takýto vrzgavý zvuk vydávajú iba skrine, potichu zišiel dole a vtedy zo spálne vychádzala obžalovaná, ktorej sa opýtal, čo tam robí. Na to mu povedala, že prišla kúpiť nejakú práčku. Odpovedal jej, že žiadnu práčku nepredávajú, spýtal sa jej, čo robí v spálni a povedal, aby mu ukázala svoje tašky, či niečo neukradla, tiež aj vrecká. Ona na to obsah tašky vysypala, kde mala aj nejaké veci, následne otvoril jej peňaženku, kde mala občiansky preukaz, pozrel si je meno a poslal ju preč. Do domu vošla a aj odišla garážovými dverami, ktoré boli neuzamknuté a predtým než vošla nezvonila, ani nekričala.

Mimo výpovede svedkov tvrdenia obžalovanej o úmysle, s ktorým do domu išla, možno mať za vyvrátené vzhľadom na fotodokumentáciu, ktorá je v spise pripojená a z ktorej je celkom zjavné, že už od cesty musela vidieť, že dvere, ktoré na vstup použila, nie sú vchodovými dverami a napokon aj sama uvádzala, že to boli zrejme dvere do garáže, takže je len ťažko uveriť je tvrdeniu, že práve cez garážové dvere mala v úmysle sa len ísť opýtať, či nemajú na predaj práčku.

Vzhľadom na uvedené je teda nepochybné preukázané, že obžalovaná do domu poškodeného vnikla neoprávnene. Za neoprávnené vniknutie do obydľia iného je totiž potrebné považovať každé nežiadúce

bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené vjdenie do obydľia, ktorým sa zasahuje do domovej slobody. O tom, že v posudzovanom prípade sa tak stalo, svedčí samotné správanie sa obžalovanej, ktorá pred vstupom do obydľia nielenže na nikoho nezvonila, ani nevolala, ale dokonca zjavne vošla do domu cez garáž a potom pokračovala ďalej až do chvíle, než bola vyrušená synom majiteľa. Pokiaľ by skutočne mala v úmysle len opýtať sa na to, či nemajú na predaj práčku, zjavne by do domu nevstupovala garážovými dverami (to, že si vchodové dvere nevšimla je potrebné vyvrátiť už pohľadom na fotodokumentáciu rodinného domu a aj sama tvrdí, že si otvárala dvere, zrejme do garáže), ale bola by zazvonila alebo zavolala pri vchodových dverách a opýtala sa na to, čo chcela. Správanie sa obžalovanej však svedčí nepochybne tomu, že jej vstup do domu bol neoprávnený a takýmto spôsobom porušila domovú slobodu iného.

Okresný súd teda postupoval správne, keď konanie obžalovanej posúdil ako trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona.

Vo vzťahu k zavineniu obžalovanej je v tejto súvislosti potrebné len poukázať na skutočnosť, že aj z rozhodnutí o predošliých odsúdeniach obžalovanej je zjavné, že minimálne v tých prípadoch, v ktorých si krajský súd zadovážil spisy o predchádzajúcich odsúdeniach, sa obžalovaná vždy protiprávneho konania dopúšťala takým spôsobom, že vošla do rodinného domu, kde buď priamo odcudzila nejaké veci alebo sa snažila pri prehľadávaní domu nejaké veci odcudziť.

Pochybenie, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovanej nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o druhu a výmere uloženého trestu.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd poukázal na skutočnosti, na ktoré prihliadal pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, teda okolnosti uvedené v § 34 Tr. zákona, konkrétne v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zákona.

V tomto smere je potrebné zvýrazniť najmä spôsob spáchania skutku, ktorý ako už bolo vyššie uvedené, je rovnaký ako v mnohých predošliých prípadoch, za ktoré bola obžalovaná v minulosti stíhaná, resp. odsúdená. Tak, ako to konštatuje aj prvostupňový súd, obžalovaná má doposiaľ v registri trestov celkom evidovaných 18 záznamov, vo všetkých prípadoch, počnúc ešte rokom 1980, sú to záznamy pre majetkovú trestnú činnosť, resp. trestné činy porušovania domovej slobody tak, ako tomu je aj v posudzovanom prípade, pričom ukladané jej boli tak tresty nespojené s výkonom trestu odňatia slobody, ako aj tresty nepodmienečné, ktoré vykonala. Len z posledných záznamov je potrebné poukázať na trestný rozkaz Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T/147/2009 zo dňa 12.11.2009, ktorým bola uznaná vinnou pre trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona a bol jej ukladaný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s podmieneným odkladom výkonu trestu s probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. V tomto prípade bolo rozhodnuté dňa 10.12.2013 o tom, že sa v skúšobnej dobe osvedčila. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/3/2013 zo dňa 08.02.2013 však bola uznaná vinnou znovu pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zákona a opakovane jej bol ukladaný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s podmieneným odkladom výkonu tohto trestu s probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov, ktorá jej mala plynúť do 09.02.2017. Trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 0T/14/2015 zo dňa 07.08.2015 bola uznaná vinnou pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona a prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona, za čo jej bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov. Výrok o treste v tomto trestnom rozkaze bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 0T/26/2015 zo dňa 03.02.2015, ktorým bola uznaná vinnou pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona a bol jej uložený súhrnný trest vo výmere 22 mesiacov. Aj výrok o treste v tomto rozsudku bol potom zrušený a rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/134/2016 zo dňa 20.03.2017 jej bol ukladaný spoločný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 23 mesiacov, pre výkon ktorého bola zaradená do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Uvedený trest vykonala dňa 03.07.2017. Rozsudkom Okresného súdu Košice okolie sp. zn. 0T/102/2018 zo dňa 27.12.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/13/2019 zo dňa 04.02.2019 bola znova uznaná vinnou z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona, pričom jej bol uložený trest povinnej práce v trvaní 150 hodín. V súvislosti s uvedenou trestnou vecou je však potrebné zdôrazniť okolnosť, ktorá je zo spisu zjavná a tou je fakt, že v tejto trestnej veci bola obžalovaná vo väzbe a to od 14.11.2018, pričom z väzby bola prepustená 04.02.2019. Skutku, pre ktorý je súdená

v tomto prípade sa dopustila 23.07.2019, takže nie veľmi dlhú dobu po predošlom odsúdení a výkone väzby a navyše v čase, keď predtým uložený trest povinnej práce ešte ani nevykonala.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v osobe obžalovanej ide o páchatelku, ktorá opakovane pácha trestné činy rovnakej povahy a žiadne tresty, a to ani tresty výkon ktorých je jej podmienene odkladaný, ani uložený trest povinnej práce, ba dokonca ani samotný výkon trestu odňatia slobody na ňu nemajú dostatočný prevýchočný účinok.

Už len vzhľadom na tieto skutočnosti, preto ani podľa názoru krajského súdu, aj po zhodnotení všetkých obžalovanou uvádzaných skutočností, počnúc jej osobnými pomermi, i vekom, neprichádza do úvahy uloženie iného druhu trestu, než nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Za trestný čin, pre ktorý bola obžalovaná uznaná vinnou, je možné podľa osobitnej časti Trestného zákona uložiť trest odňatia slobody až na dva roky. Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanej nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a pričítajúc jej priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m) Tr. zákona, teda, že už bola za trestný čin odsúdená, upravoval trestnú sadzbu v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona, čiže zvýšením dolnej hranice o jednu tretinu. Zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu sa vykonáva v zmysle ustanovenia § 38 ods. 8 Tr. zákona z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby, čo znamená, že okresný súd pri ukladaní trestu vychádzal z rozpätia trestnej sadzby od 8 mesiacov do 24 mesiacov. Trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, ktorý obžalovanej uložil, je trestom skôr pri dolnej hranici trestnej sadzby (nie v strede trestnej sadzby, ako to prvostupňový súd tvrdí) a vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, najmä predošlú kriminálnu minulosť obžalovanej, je podľa názoru krajského súdu, trestom skôr miernym, než prísny.

Prvostupňový súd postupoval správne, keď pre výkon uloženého trestu obžalovanú zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia aplikujúc ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona, pretože obžalovaná v posledných desiatich rokoch už bola vo výkone trestu odňatia slobody uloženého jej za úmyselný trestný čin.

S prihliadnutím na všetky rozvedené skutočnosti, teda krajský súd nezistil dôvod na zrušenie alebo zmenu rozhodnutia v prospech obžalovanej a preto jej odvolanie podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.